

Мр Анкица Вучковић

**СРПСКИ РОМАН ЗА ДЕЦУ НАПОЧЕТКУ 21. ВЕКА У СВЕТЛУ
КЊИЖЕВНИХ НАГРАДА (2001–2010)**

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I. ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију 18.3.2016. Наставно-научно веће Филозофског факултета</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: Проф. др Љиљана Пешикан Љуштановић, редовна професорка за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности (предмети: Народна књижевност, Књижевност за децу), изабрана 8. јула 2010, Филозофски факултет у Новом Саду (менторка); Проф др Горана Раичевић, редовна професорка за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности (предмет: Српска књижевност 20. века), изабрана 23. априла 2015, Филозофски факултет у Новом Саду; Проф. др Снежана Шаранчић-Чутира, ванредна професорка за ужу научну област Књижевне науке (предмет: Књижевност за децу), изабрана 16. априла 2015, Педагошки факултет, Сомбор.</p>
II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Вучковић Милана Анкица</p> <p>2. Датум рођења, општина, република: 1. 7. 1976, Сомбор, Република Србија</p> <p>3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 2. 7. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, РОМАНИ ДРАГАНА ВЕЛИКИЋА КРОЗ СУВРЕМЕНУ КРИТИЧКУ РЕЦЕПЦИЈУ</p> <p>4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Српска књижевност</p>
III. НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
СРПСКИ РОМАН ЗА ДЕЦУ НАПОЧЕТКУ 21. ВЕКА У СВЕТЛУ КЊИЖЕВНИХ НАГРАДА (2001–2010)
IV. ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикона и сл.
I. УВОД10
II. СОЦИЈАЛНИ И КУЛТУРОЛОШКИ ОКВИРИ И ПРЕДУСЛОВИЗА НАСТАНАК МОДЕРНОГ РОМАНА14

III. НАГРАЂЕНИ СРПСКИ РОМАНИ ЗА ДЕЦУ НА ПОЧЕТКУ XXI ВЕКА	29
III.1. Апартан хуманистички роман	33
III.1.1 Ранко Рисојевић „Иваново отварање“	34
III.2. Писци и романи под утицајем медијских форми	44
III.2.1. Весна Видојевић Гајовић, „Пуженко и његова кућица“	48
III.2.2. Владимир Андрић, „Пустолов“	58
III.2.3. Миодраг Зупанц, „Бајка из буџака“	71
III.2.4. Весна Ђоровић Бутрић „Оставити код Руже“	78
III.2.5. Романи под утицајем медијских форми	89
(поетичке доминанте и особености)	
III.3. Романи „инфантилне утопије“	95
III.3.1. Градимир Стојковић „Маја у облацима“	100
III.3.2. Моша Одаловић „Баба је ту, ја сам у Јапану“	112
III.3.3. Зоран Божовић „Отмица Балше Поповића“	119
III.3.4. Романи „инфантилне утопије“	128
(поетичке доминанте и особености)	
III.4. Романи са елементима бајке и приче о животињама	140
III.4.1. Лаза Лазвић „Муња у капи росе“	145
III.4.2. Гордана Малетић „Витезови мачјег срца“	158
III.4.3. Оливера Јелкић „Случај брррк“	171
III.4.4. Романи са елементима бајке и приче о животињама	178
(поетичке доминанте и особености)	
III.5. „Романсиране аутобиографије са темом детињства“	181
III.5.1. Радивој Богичевић „У трку за јеленом“	185
III.5.2. Петар Жабелџан „Једном у Перлезу“	192
III.5.3. Ратомир Дамјановић „Небо над циркусом“	199
III.5.4. Романсиране аутобиографије са темом детињства	213
(поетичке доминанте и особености)	
III. 6. „Фикционална историја и авантура“	215
III. 6.1. Данијел Илић „Rex mundi“	217
III.7. „Савремени еклектични роман“	224
III.7.1. Игор Коларов „Аги и Ема“	228
III.7.2. Владислава Војновић „Принц од папира“	238
III.7.3. Урош Петровић „Пети лептир“	252
III.7.4. Јасминка Петровић „Ово је најстрашнији дан у мом животу“	271
III.7.5. Савремени еклектични роман	281
(поетичке доминанте и особености)	
IV. ЗАКЉУЧАК	286
ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА	291

V. ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација мр Анкице Вучковић *Српски роман за децу на почетку 21. века у светлу књижевних награда (2001–2010)* бави се обимном и захтевном грађом. Реч је о двадесет три српска романа за децу који су у овом периоду добили неку од следећих награда: „Невен“, „Раде Обреновић“ или Награду „Политикиног Забавника“. Притом, ауторка награђене романа сагледава, најчешће, у знатно ширем контексту ауторовог стваралаштва за децу и културолошких својстава тренутка, што битно проширује њену грађу, али и знатно доприноси релевантности њених закључака и анализа.

Сама кандидаткиња као основни предмет рада издваја „сагледавање типолошких

одредница и жанровских усмерења романа за децу у првој деценији 21. века, њихових естетских вредности и(ли) репрезентативности, те утврђивање доминантне слике света и детињства презентованих у овим делима, као и разматрање њихове развојне релевантности“ и, што је значајно, у претежном делу рада успева да оствари овако сложен и разуђен приступ, прилагођавајући општа методолошка полазишта конкретним делима и ауторима.

Награђени романи су тако анализирани и појединачно и као део групе којој, према ауторкином сагледавању припадају, и, колико је то могуће, у ширем културолошком и социјалном контексту, који се у раду конструише на основу актуелних друштвених збивања и њихових рефлекса у делу, на основу односа према глобалним „мегаструктурама“, попут модернизма / постмодернизма, те с обзиром на референцијалност и, нарочито, присутност у медијима и с обзиром на ауторкину процену колико је реч о делима која могу (или не могу) „да буду база за најсавременији концепт културе намењене деци“, што значи и њихово укључивање у школску лектуру, које ауторка сагледава као главни чин канонизације дела.

У целини узев рад Анкице Вучковић има наглашену аксиолошку димензију и заснивање и мотивисање овог вредносног аспекта представља један од битних квалитета рада, поготово зато што се вредновање у раду спроводи као сложен преплет доминантних естетских мерила и критеријума иновативности, уклопљености у глобалне токове, развојне примерености и подстицајности и „комуникативног потенцијала“ дела. Овај аксиолошки приступ добро је образложен, јасно заснован и зато изузетно релевантан, пошто, без обзира на то што је сваки ауторкин суд подложен полемици (па у неким случајевима и свесно полемички интониран) демонстрира могућност аргументованог вредновања и њен значај управо у апартном подручју књижевности за децу. Захваљујући оваквом приступу, рад ни једног тренутка не бежи од процене конкретних вредносних судова појединих жирија или истраживача, иако ово, сматрамо с правом, није стављено у његово средиште већ доминантно остаје питање заснивања аксиолошког приступа књижевности за децу уопште. Најопштији закључак овог аксиолошког разматрања јесте став да разматрани романи за децу „имају велики потенцијал да постану део будућег канона, али је претходно неопходна озбиљна стручна и институционална расправа“. Рад Анкице Вучковић, несумњиво, даје драгоцен допринос заснивању и покретању такве расправе.

Прва два поглавља рада (*I. Увод* и *II. Социјални и културолошки оквири и предуслови за настанак модерног романа*) дефинишу тему, приступ, метод и шири културолошко-социјални контекст дисертације. Методолошка матрица истраживања спроведеног у раду заснива се на широко захваћеној литератури домаћој и иностраној, где се посебно издваја разматрање и апликација ставова Пјера Бурдијеа (посебно његово виђење појмова хабитус, структуралне хомологије, културни, економски и симболички капитал, докси, симболичко насиље, поље, пракса, легитимитет културе, општеприхваћених у студијама културе и, на различите начине, инкорпорираних у овај рад); Џонатана Калера, Џона Гилјорија и домаћих аутора, попут Драгана Коковића. У овом уводном делу рада разматрана дела повезују се с последицама распада СФРЈ и транзиције.

Као општи циљеви рада артикулишу се сагледавање идентитета српског романа за децу у разматраном периоду („да ли је и, уколико јесте, какав је идентитет изградила српска књижевност за децу у домену романескне продукције у првој деценији XXI века“); питање рецепције критичке и читалачке и посебно питање медијског посредовања ових дела; развојна релевантност ових романа и њихова уклопљеност у домаће и оште културолошке оквири. Ауторка притом полази од претпоставке да је „позиција књижевности за децу као поља уметничке праксе у најближој вези с укупним положајем деце у друштву“ и указује на сигнификантно осипање економске и културне

базе (тржишта, издавачке мреже, институција, медијског посредовања) на којој је почивала ова књижевност у свом „златном периду“, обележеном превасходно делом Душана Радовића, које ауторка сагледава као вишеструки поетички, естетички и вредносни еталон.

Централни део рада Анкице Вучковић садржи типолошко класификовање разматраних дела и њихову анализу у оквиру пишчевог укупног стваралаштва, општих одлика групе у коју је дело смештено, доминатних културних кретања, националних и глобалних, те у историјском и економском контексту.

Разматрана дела ауторка дели, према типолошким карактеристикама, на седам група „ради утврђивања заједничких идејних и поетичких тенденција“. То су: 1. апартан хуманистички роман (Ранко Рисојевић *Иваново отварање*); 2. романи под утицајем медијских форми (Весна Видојевић Гајовић, *Пуженко и његова кућица*; Владимир Андрић, *Пустолов*; Миодраг Зупанц, *Бајка из буџака*; Весна Ђоровић Бутрић, *Оставити код Руже*); 3. романи инфантилне утопије (Градмир Стојковић, *Маја у облацима*; Мошо Одаловић, *Баба је ту, ја сам у Јапану*; Зоран Божовић, *Отмица Балше Поповића*); 4. романи са елементима бајке и приче о животињама (Лаза Лазић, *Муња у кати росе*; Гордана Малетић, *Витезови мачјег срца*; Оливера Јелкић, *Случај брррр*); 5. романсиране аутобиографије (Радивој Богићевић, *У трку за јеленом*; Петар Жабељан, *Једном у Перлезу*; Ратомир Дамјановић, *Небо над циркусом*); 6. фикционална историја (Данијел Илић, *Rex mundi*); 7. савремени еклектички роман (Игор Коларов, *Аги и Ема*; Владислава Војновић, *Принц од папира*; Урош Петровић, *Пети лептир*; Јасминка Петровић, *Ово је најстрашнији дан у мом животу*).

Ова типологија, очито је, није заснована с претензијом да буде равномерна, довољно уопштена подела у коју се дела могу а priori уклопити, већ је настала индуктивним приступом, као резултат вишеструко контекстуализоване анализе појединих дела. Управо то чини њен основни квалитет, она и сама постаје део тог сложеног и слојевитог аналитичког приступа разматраним делима и феноменима. Свако од награђених дела анализирано је холистички и плуралистички, с јасним артикулисаним вредносним ставовима, који су често полемично заострени у односу на суд жирија и постојећу критичку рецепцију, али увек јасно и аргументовано засновани, па им се и када се с њима не слажемо не може порећи релевантност. Ови чврсти и јасно артикулисани вредносни судови проистичу из ауторкиног општег полазишта да је „изостатак јасних и оштрих судова“ о делима један од кључних проблема укупне рецепције стваралаштва намењеног деци.

У овом сегменту рада остварени су и неки од његових највиших доприноса, али и покренута нека од изузетно важна питања за целовито сагледавање романа за децу и књижевности за децу у ширем социјалном и културолошком контексту. Тако, на пример, заострено критички однос ауторке према романима инфантилне утопије (термин преузет од Ј. Љуштановића) покреће низ проблема релевантних за вредновање у књижевности за децу, али и за њене основне друштвене и сазнајне функције, попут питања о мери повезаности читалачке и критичко-научне рецепције, о томе да ли дело намењено деци треба да свом читаоцу нуди утешну, утопијску визију или сазнајно захтевнији, ангажованији поглед на свет, или какав је идеолошки аспект дела који се конституише на примарном и секундарном плану приповедања. Одговори које ауторка нуди, могу се учинити полемички заостренима, али свакако намећу дубље промишљање свих значењских, естетских и идеолошких аспеката дела намењених деци, што је, само по себи, значајан резултат рада.

Исто важи за појединачне анализе награђених романа у контексту пишчевог стваралаштва, које су веома вредне. Када је реч о једном броју значајних писаца за децу, попут Весне Видојевић Гајеве, Гордане Малетић, па и Лазе Лазића (наводимо само неке од најбољих анализа) Анкица Вучковић је прва дала целовите, продубљене,

природи разматраних дела примерене студије, које су и ван контекста рада изузетно значајне. Такви су и њени доприноси разматрању жанровске природе романа за децу, остварени анализом дела која се налазе на граници романа и циклуса шаљивих приповедака, попут *Пустолова*, или романа који се налазе на граници аутобиографске прозе, какви су *У трку за јеленом* Радивоја Богичевића; *Једном у Перлезу* Петра Жабелјана; или *Небо над циркусом* Ратомира Дамјановића.

Ипак, рад Анкице Вучковић, у свом средишњем сегменту, представља више од збира појединачних студија високог квалитета и успева да оствари и синтетички увид у природу испитиваног феномена. Унутар сваке од разматраних група романа формулисани су и уопштени закључци који систематизују оно што је делима заједничко, или оно што их издваја, нарочито када је реч о два романа који су издвојени као засебне групе (као апартни хуманистички роман *Иваново отварање* Ранка Рисојевића, односно, фикционална историја и авантура *Rex mundi* Данијела Илића).

Благодарећи овим закључцима унутар појединих група дела, *Закључак* рада у целини функционално је сведен и пре свега садржи промишљање о делатним правцима будућег развоја српске књижевности за децу, изведено на основу спроведеног истраживања. Полазећи од награда „као репера друштвене потврде квалитета или релевантности одређених дела“, рад се није стао само на процењивању колико је ова или она одлука жирија била оправдана. (Ауторка закључује да у разматраном временском периоду награде нису обавезно биле „поуздана информација о естетској изузетности“, већ су додељиване и по другачијим критеријумима: за иновативност, с обзиром на претпостављену репрезентативност било дела, било аутора, било поетичког тока, или због комуникативности с читаоцима). Развој српског романа за децу Анкица Вучковић види као кретање које је на почетку века условљено „рестаурацијом и аксиологијом универзалних вредности и естетског перфекционизма“; потом, средином деценије, „императив постаје *промена*, те жирији предност дају романима који лакше остварују комуникацију с децом“ или онима који тематизују властито детињство као аркадијски хронотоп. Аркадијски импулс присутан је и у делима са елементима бајке и приче о животињама.

Као највреднија дела која оцртавају пожељне правце развоја српског романа за децу ауторка и у *Закључку* издваја групу названу савремени еkleктични роман (Игор Коларов, *Аги и Ема*; Владислава Војновић, *Принц од папира*; Урош Петровић, *Пети лептир*; Јасминка Петровић, *Ово је најстрашнији дан у мом животу*). Реч је, по њеном суду, о писцима који су појмили „да је њихова улога и ван стварања фикције од пресудног значаја“. Својом укупном делатношћу они су „учинили много да се књижевност за децу окрене савремености и да (чак сразмерно храбрије и ефикасније него литература за одрасле која често патетично бележи сваковрсну осујећеност) опише савремени тренутак и ухвати се у коштац с болним темама, али на изузетно хуман и делатан начин“.

Укупно узев, Кајзеров идеал „лепе књижевности за масовну употребу“ и Радовићев идеал „*наметне* књиге за децу“ синтетизују оно што кандидаткиња види као пожељни, културно и социјано примерени правац развоја књижевности за децу. Најзад, она указује да је за неговање и развијање такве књижевности за децу нужно оснажити издаваче, научну продукцију и периодичку намењену књижевности за децу (као пример, она истиче неупитни значај часописа *Детињство*). Тек све ово заједно могло би бити „добар замајац за остваривање савременијих и стабилнијих едукативних и културолошких парадигми у друштву, ако оно, разуме се, рачуна на озбиљност живљења“.

Рад садржи и *Изворе и литературу*, који сведоче о обухватности и озбиљности спроведеног истраживања.

VI. Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за

објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији
уз напомену:

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

„Владислава Војновић: ’Принц од парира’“. *Детињство. Часопис о књижевности за децу*. Бр. 3 (2014) 23–35.

Рад се бави формалном и садржинском анализом романа *Принц од папира* Владиславе Војновић, полазећи од претпоставке да упркос великом броју награда које су освојили филм *Принц од папира* и књига која је настала по његовом сценарију, ово дело није довољно препознато у критичкој и широј културној јавности. Основна теза рада јесте да је *Принц од папира* један од романа који су српској књижевности за децу на почетку XXI века донели нове поетске и идејне тенденције. С–једне стране, он је права прича за децу која, иако модерне и урбане тематике, одговара проседу класичне бајке. С друге стране, у оном слоју који је намењен одраслом читаоцу, реч је о жустрој и виспреној критици савременог родитељства као друштвеног феномена. **M53**

„Vladimir Andrić: ’Pustolov’“. *Zbornik za jezike i književnosti Filozofskog fakulteta u Novom Sadu*. God. 5, br. 5 (2015), 159–168.

DOI: <http://dx.doi.org/10.19090/zjik.2015.5>

Пустолов Владимира Андрића посматра се у раду као високосинкретично дело настало (почетком 21. века) сложеном техником ремедијације сценарија за ТВ-серију у прозну форму (роман). Рад се бави анализом микро- и макростилистичких поступака које је Владимир Андрић применио у овом делу – хибридујући говор који карактерише велики број стилема (што је до тада био принцип кориштен само у поезији) и дугу форму какав је роман (доминантан жанр деведесетих година). Ауторка истиче да је Андрић оваквом хибридацијом створио потпуно атипичан роман који се најпрецизније може описати као „авантура у језику“, те да је у њему остварен богат цитатни дијалог са врхунским остварењима, жанровски најразличитијим, домаће и светске литературе, а аутор је успео да успостави и најдиректнију контингенцију са делима из седамдесетих година, такозваним, „златним периодом“ наше књижевности за децу. **M52**

„’Пуженко’ Весне Видојевић Гајевић и социјално искуство детета. *Детињство. Часопис о књижевности за децу*. Бр. 3 (2015). 3–10.

Проза Весне Видојевић Гајевић, према суду ауторке, одличан је пример трансформације уметничке творевине у социјално искуство детета. Роман *Пуженко и његова кућица*, истиче она, идејно је заснован на широкој епистемиолошкој основи, али упркос томе сасвим спонтано ступа у дијалог са спознајним, емотивним, али и критичким духом детета предшколског узраста. Ауторка сматра да овај роман због својих изузетних формалних и садржинских квалитета завређује да буде разматран као сегмент будућег канона. **M53**

„Књижевност за децу у систему културних вредности“. *Детињство. Часопис о књижевности за децу*. Бр. 1 (2015) 74–84.

Рад се бави различитим аспектима који утичу на положај модерне књижевности за децу у српској култури. Разматра се позиција детета у друштву са социјалног, културолошког и економског становишта, а затим се утврђује оквир унутар којег се крећу савремена схватања о поетици књижевности за децу. Циљ овог рада јесте да се да допринос покретању дијалога о актуелним питањима везаним за укупан статус дечије књижевности данас у Србији. **M53**

Сви разматрани радови настали су на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији.

VII. ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Полазећи од награда као ознаке друштвене потврде естетског квалитета или социјалне и сазнајне релевантности одређених дела, докторска дисертација мр Анкице Вучковић *Српски роман за децу на почетку 21. века у светлу књижевних награда (2001–2010)* успешно анализира обимну и захтевну грађу – двадесет три српска романа за децу који су у овом периоду добили неку од следећих награда: „Невен“, „Раде

Обреновић” или Награду „Политикиног Забавника”. Ови романи сагледани су, истовремено, у ширем контексту пишевог стваралаштва за децу и културолошких својстава тренутка, што је битно допринело релевантности закључака и анализа изнетих у тези.

Значајан резултат ове тезе остварен је сагледавањем типолошких одредница и жанровских усмерења романа за децу у првој деценији 21. века, њихових естетских вредности и(ли) репрезентативности, те утврђивањем доминантне слике света и детињства презентованих у њима, као и разматрањем њихове развојне релевантности.

Заснивање и мотивисање вредносног аспекта представља један од битних квалитета рада. Вредновање се у раду спроводи као сложен преплет доминантних естетских мерила и критеријума иновативности, уклопљености у глобалне токове, развојне примерености и подстицајности и „комуникативног потенцијала“ дела. Овај аксиолошки приступ добро је образложен, јасно заснован и зато изузетно релевантан.

Методолошка матрица истраживања спроведеног у раду заснива се на широко захваћеној литератури домаћој и иностраној, где се посебно издваја разматрање и апликација ставова Пјера Бурдијеа, Џонатана Калера, Џона Гилјорија и домаћих аутора, попут Драгана Коковића. По овоме рад представља значајан допринос примени студија културе у изучавању савремене српске књижевности за децу.

VIII. ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

По обухвату грађе и сагледавању идентитета српског романа за децу у разматраном периоду, по заснивању сложеног и релевантног вредносног приступа, по сагледавању односа критичке и читалачке рецепције, по проблематизовању питања медијског посредовања ових дела, по сагледавању развојне релевантности ових романа и њихове уклопљености у домаће и оште културолошке оквире, по оствареним анализама конкретних дела, по оствареном увиду у најпродуктивније стваралачке поступке, по широком обухвату релевантне литературе и по реализацији свих постављених циљева – рад Анкице Вучковић веома успешно је задовољио захтеве који се постављају у изради докторске дисертације.

IX. КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме

2. Да ли дисертација садржи све битне елементе

3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци

4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања

1. Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.

2. Дисертација садржи све битне елементе.

3. Дисертација представља оригиналан допринос науци: по осветљавању недовољно изучаваног, а изузетно значајног сегмента у развоју модерног српског романа за децу; по формирању разубјене типолошке класификације ових дела; по анализама и вредновању појединих дела; по теоријском сагледавању гранчних остварења жанра; по синтетичком увиду у природу испитиваног феномена; по промишљању о делатним правцима будућег развоја српске књижевности за децу, изведеном на основу спроведеног истраживања; по сагледавању нужних предуслова за даље неговање и развој савременијих и стабилнијих едукативних и културолошких парадигми у развоју српске књижевности за децу уопште.

4. Дисертација нема битних недостатака који би суштински утицали на резултате

истраживања.
X. ПРЕДЛОГ:
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
да се докторска дисертација мр Анкице Вучковић <i>Српски роман за децу на почетку 21. века у светлу књижевних награда (2001–2010)</i> прихвати, а кандидаткињи одобри одбрана.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Проф. др Љиљана Пешикан Љуштановић,
редовна професорка за ужу научну област
Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности,
Филозофски факултет у Новом Саду (менторка)

Проф др Горана Раичевић, редовна професорка
за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности
са теоријом књижевности, Филозофски факултет у Новом Саду

Проф. др Снежана Шаранчић-Чутира,
ванредна професорка за ужу научну област
Књижевне науке, Педагошки факултет, Сомбор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.